

REFLEXE DÍLA

Jiří Weil: Život s hvězdou

Všichni víme, jak nelidské věci se děly v průběhu druhé světové války, všichni víme, jak strašlivý byl holokaust. Dílo Jiřího Weila se však, dle mého názoru, vymyká obvyklému způsobu ztvárnění obrazu tehdejšího života pronásledovaných Židů.

Čtenář je prakticky okamžitě vržen do děje a prostřednictvím ich-formy vše prožívá daleko intenzivněji – osamělost, bezmoc, stesk, hledání klidu uprostřed chaosu (život na hřbitově).

Kniha na mě působila jako **soubor kontrastů**. Hlavní hrdina vystřídal mnoho postojů ke své svízelné situaci. Od absolutní apatie a odevzdanosti přes snahu o drobnou rebelii až po vzepření se cíli svých utlačovatelů. Střídají se také pasáže, v nichž je možné si oddechnout (vzpomínky na Růženu) a situace extrémně vypjaté (čtení jmen lidí určených k transportu), často řazené bezprostředně vedle sebe.

Děj působí chvílemi až absurdně, až se zdá, že je vše pouze pozorováno v bezpečí za tlustým sklem a odtrženo od reality. Skutečnost je však o to absurdnější, že je vystavena na uměle vytvořených pravidlech, podle nichž se lidé řídí bez ohledu na to, zda mají smysl či nikoliv. Weilova postava přirovnává celý tento mechanismus k cirkusu a odmítá být jeho součástí.

Zde mi vyvstává na mysl otázka paralely se současností. Samozřejmě se i my pohybujeme dle určitých pravidel, ale víme jistě, že jsou správná? Že nikomu neubližují? Že jsou s nimi všichni (ne pouze většina) spokojeni? Že se z jejich strany nejedná jen o smíření s osudem? Právě to jsou patrně nejvýraznější myšlenky, které mám s knihou Jiřího Weila spojeny.

